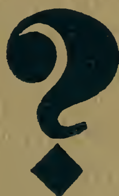
JOHN W. HORINE

Tilkommende Ting

Spörgsmaal og Svar



TILKOMMENDE TING

SPØRGSMAAL OG SVAR

AF

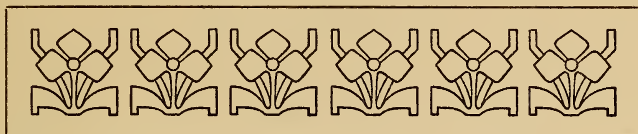
JOHN W. HORINE,

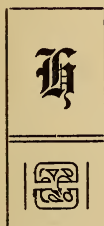
LUTHERSK PREST

FRA ENGELSK VED A. E. Jensen

MINNEAPOLIS, MINN.

1911



VORFOR gjøres der saa mange Spørgsmaal om det dennesidige og det hinsidige, om det nærværende og det tilkommende? Fordi at vi alle personlig er særlig interesseret i Besvarelsen, og fordi Bibelen — den eneste Autoritet paa dette Omraade — ikke er saa klar og tydelig som vi unegtelig skulde ønske den. Isandhed er Bibelen i sig selv en Slags Jakobs Stige, nedladt fra Himmelen til Jorden, paa hvilken vi maa stige op indtil vi har naaet Toppen. Det er en livslang Bestigelse; men Stigen er sikker, og hvis vi bare holder fast, skal vi nok naa Maalet. Da skal vi skue de for os før usynlige Ting.

For Størstedelen lader Bibelen os vente indtil hin Stund, eftersom den fornemmelig kun har i Opdrag at vise Veien til Himmelen og føre os

sikkert did. Himmelen selv vil blive en anden Aabenbaring, en Aabenbaring for sig selv. Dog giver Bibelen os leilighedsvis et Glimt af, hvad der ligger oventil og forud. Netop der hvor Stigen saa at sige gjennemtrænger Himmelen drages Forhænget tilside, det tillades os nu og da at stanse under Opstigningen og at skue opad og se, omend utydelig og paa lang Afstand, nogle af de Ting som er bagenom Forhænget.



Hvorfor dør de kristne?

Saaledes tager vi altsaa vor Stilling ved Stigens Fod og ser opad og spørger allerførst: Hvorfor dør de kristne? Nu vel, hvorfor synder de kristne? Fordi de er tilbøielige dertil og kan ikke undgaa det. Og de dør af den samme Grund. For Synd og Død er beslegtede ligesom Aarsag og Virkning. Gud alene er udødelig, oprindelig og ubetinget saa, og dersom vi virkelig kunde og vilde adlyde ham fuldkomment, vilde vi blive ham saa lig, at ogsaa vi kunde undgaa Døden. Men vi er en falden Menneskeslegt at begynde med. Vor Skrøbelighed og Gjenstridighed er saadanne, at vi helt mangler Vilje og Evne til at vise Gud en hel og ubetinget Lydighed. Vi er ulydige og fortørner ham paa mange Maader, det vil sige, vi synder, og fordi vi er syndige, derfor er vi dødelige. Hvad de ugudelige angaar, da stanser Gud deres Ugudelighed derved, at han afskjærer deres onde Levnet; og hvad de retfær-

dige angaar, saa udfrier Gud dem fra Verdens og deres egne iboende Ondskab ved at tage dem hjem til sig.

Naar saa de kristne dør, gaar de da lige til Himmelen? Det gjør de. Idetmindste deres Sjæl — og et Menneskes Sjæl er dets egentlige selv. En kristen tilhører i Navn og Sandhed Kristus, og naar han dør, saa farer han herfra for at være hos Kristus, hvilket er langt bedre. Han indtager den Bolig, som er beredt for ham i Faderens Hus. Faderen kalder sit Barn hjem. Frelseren, som er med ham og i ham, fører ham hjem. Det er kun en kort Vei at gaa, og aldeles ikke afskrækkende. Døden er kun en Dør mellem to Værelser, den er kun et Trin, og Frelseren gaar med ham Haand i Haand.



Hvorfor Dommen?

Men dersom altsaa de kristne er overgaaet fra Døden til Livet, hvis de allerede er sikre i Faderens Hus, hvis der ikke for dem er nogen Fordømmelse og ingen Forandring af deres lykkelige Tilstand, hvorfor maa de saa møde for Kristi Domstol? Hvorfor maa de idetheletaget staa frem der?

Det er sandt, at de allerede er fundet værdige og tilkjendt det evige Liv, og at den Bestemmelse ikke forandres; men dette er ikke den endelige Dom, og den er ikke fuldstændig. For hvad siger Skriften? "Thi os bør alle at aabenbares for Kristi Domstol, *at hver kan faa efter det, som skeet er ved Legemet, efter det, som han har gjort, enten Godt eller Ondt.*" (2 Kor. 5, 10.) Det er blot om Guds hellige vi taler, og det er tydeligt, at for deres Vedkommende vil den endelige Dom blive begrænset til deres Gjerninger og deres Belønning. Det er sandt, at deres gode

Gjerninger er kjendte og opskrevne allerede her i Livet, og at hver den som udøver godt, faar i Erstatning nogen Løn hernede. Denne overordentlig store Belønning formerer sig selv og blir altid større. En Mands gode Gjerninger udaander ikke ved hans Død, ei heller blir de begravne med hans Ben. "De fortsætter at sprede sin Indflydelse gjennem alle Tider, ligesom en Sten kastet i Vandet foraarsager gjentagende og altid mere omfangsrige Cirkler, indtil de naar den fjerne Strandbred. . . . . Medens et Menneskes Arbeide ophører, naar han har indgaaet til sin Hvile, saa fortsætter hans Gjerninger og stanser ikke, før han opstaar fra sin Grav. Guds Alvidenhed kjender alt som har foregaaet fra Evighed af; men det er kun paa Dommens Dag, at Mennesket selv faar se det, eller at hans Medmennesker blir tilladt at beskue det i sin Helhed." Kortsagt, Dommens Dag vil blive den store Belønnings Dag, da mange, som blev kaldte først, skal blive sidst, og de sidste skal blive først; da "Lysets Gjerninger, som endnu skyr Lyset ligesaa omhyggelig som Mørkets Gjerninger nogensinde har gjort; Almissen, som den høire Haand holdt skjult, og som den venstre var uvidende om; Handlinger som kostede

Selvfornegtelse, som ingen havde nogen Anelse om, undtagen den som gjorde dem; smertefulde Seire over en selv vundne paa Hjertets usynlige Slagmark; mangen en Nataniels Bøn under Figentræet; mangen en Jakobs Kamp med Gud som med en Modstander gjennem den lange Nat under en særlig haard Fristelse — alle disse skal komme for Dagen, for at han, som saa i Løndom kan betale aabenbare."



Hvorfor Gjenforening af Legeme og Sjæl?

Er saa dette Grunden, hvorfor Legemet skulde gjenforenes med Sjælen i det evige Liv? Det er en af Grundene. Den første og fornemste Grund er, at Mennesket var skabt med baade Legeme og Sjæl (eller Aand), — fordi han ikke er bare Aand (som Englene), ligesaalidt som han er bare Legeme (som Dyrene) — og at han foruden begge Dele vilde være ufuldstændig. Derfor er Kristus en Frelser ikke alene for Sjælen, men ogsaa for Legemet. Derfor var det ikke nok med, at hans Aand skulde opstaa, men det gjordes nødvendigt, at hans Legeme ogsaa skulde gjenopreises. Med andre Ord, Legemets Opstandelse er nødvendig og er Gjenforening af Legeme og Sjæl (eller Sjæl og Legeme), for at Mennesket skal være sig selv ganske og aldeles.

Altsaa kommer endnu hertil følgende Grund: Legemet skulde være delagtig med Sjælen i den

himmelske Belønning, eftersom Legemet var dens Kammerat i al dens Møie. Det var delagtig i alle Sjælens gode Handlinger. Ørene som hørte Guds Ord, Sindet som kjendte ham, Hjertet som elskede ham, Hænderne og Fødderne som udrettede hans Vilje; alle disse skal ogsaa indbefattes i den Herlighed som skal aabenbares.



Hvilken Form vil Legemet indtage?

Hvilken Form vil det himmelske Legeme opnaa? Dette er et vanskeligt Spørgsmaal at besvare. Det er let at sige, at det vil blive lig Jesu forherligede Legeme; men hvordan er dette?

Engang efter hans Opstandelse finder vi ham at nyde Mad og Drikke sammen med sine Disiple og at vise dem Tegn paa, at det virkelig var ham. En anden Gang optræder han i en helt forandret Skikkelse, saa ulig sin forrige, at de endog ikke er istand til at gjenkjende ham. Og saa erindrer vi Johannes's Beskrivelse af Jesus i Aabenbaringen, og vi mindes hans herlige Skikkelse ved Forklarelsen paa det hellige Bjerg. I hvilken Grad indrettede Herren sig efter sine Disiples daværende Evner og Trang, naar han saaledes aabenbarede sig for dem? Dette er et vanskeligt Spørgsmaal. Forfatteren for sin Del ser sig ikke istand til at danne sig et Billede i sin Aand af den opstandne og herliggjorte Kristus, og at beskrive hvordan

han ser ud. Vi nødes til at vente og se. "Nu er vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret hvad vi skulde vorde." (1 Joh. 3, 2.)

Imidlertid er det blevet os aabenbaret, at ligesom vort nuværende Legeme svarer til Sjælens Tilværelse her i Livet, ligesaa vil Opstandelseslegemet svare til den himmelske Sjæls Trang og Fornødenheder. Det vil ikke være det *samme* Legeme i den Forstand, at hver ubetydelig Bestanddel, som nu udgjør Legemet, atter vil reproduceres; eiheller vil det blive et aldeles nyt Legeme — for det vilde være at skabe og ikke at gjenopreise. Men det vil blive et *lignende* Legeme, der vil udfolde sig fra og være beslegtet med vort nuværende Legeme, ligesom Hvedestængelen er beslegtet med det Hvedekorn som er saaet i Jorden. Det vil blive et uforkrænkeligt Legeme, fremmed for Alder og Forfald; et herligt Legeme begavet med nye Evner og Kræfter; et aandeligt Legeme — dog ikke et usynligt af en tynd, luftig Substans sammensat Legeme — men et aandsfyldt og aandskontrolleret Legeme, der altid og absolut opfylder dets Befalinger.

Naar vil de døde opstaa? Paa den yderste Dag, naar Kristus kommer igjen og kalder alle

de døde frem af Gravene. De døde i Herren skal opstaa først, dernæst skal de levende pludselig forvandles og øieblikkelig optages med dem for at møde Herren i Skyerne. Derefter skal de alle for altid være hos ham.

Naar vil Dagen for Herrens Komme indfinde sig? Gud ved det og Gud alene.

Hvor skal Herren være? I Himlene. Hvor er Himmelen? Der hvor han er.



Skal vi kjende hverandre i Himlen?

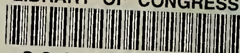
Skal vi kjende hverandre der? Vi skal skue og kjende Herren, og hvis vi skal se og kjende ham, hvorfor da ikke hverandre? Kristus har ikke sagt det; men i Betragtning af vor tillidsfulde Tro har vi Lov sikkerligen til at tilegne os og anvende Herrens egne Ord: "Dersom det ikke saa var saa havde jeg sagt eder det." Men hvorvidt vi der skal *være* for hverandre, hvad vi var her, det er et andet Spørgsmaal. Dog saa meget tør vi nok antage med Sikkerhed, at "Baand som har sammenbundet Sjæle her i Livet, som Mand og Hustru, Moder og Søn, Ven med Ven, vil i de forandrede Omstændigheder beholde alt det vi havde af indvortes og evig Værdi, og vil herliggjøres med den Herlighed som de Sjæle har, som de sammenføier. Endog paa Jorden er saadanne Slægtskabsforbindelser ikke uforanderlige, men forandres i sin ydre Form fra Aar til Aar, og Marias Stilling overfor Jesus, og hans

overfor hende, var ikke den samme paa Golgata, som den havde været i Nasaret, endda mindre er den det samme nu. Men ethvert Hjertes Instinkt gjør Oprør imod den Tanke at Maria ei vil være mere overfor Jesus i Himmelen end hvilkensomhelst anden hellig Kvinde, og at hun blot vil erindre sin Moderstand som en uforklarlig, henrunden Drøm."

Hvad *er* det evige Liv? Dette er maaske det vanskeligste af alle Spørgsmaal. Netop der, saa at sige, hvor Stigen gjennemtrænger Himlene, straaler det skinnende Lys saa sterkt igjennem at det blænder, og vi kan ikke se eller beskrive den uforlignelige Herlighedens Tilstand.

Spørg dem som betragter Guds aabne Ansigt. Spørg dem som beskuer Guds Lams Herlighed. Spørg dem som staar for Guds Trone og udraaber med høi Røst: "Saliggjørelsen tilhører vor Gud." *Disse* ved Besked om Livets Krone og Herlighed, om den fuldkomne Fred og Hvile, om Fylden af Glæde og Livsalighed ved Guds høire Haand.

Vi gjenløste Syndere maa nøies med at "fylde os med usigelig og forherliget Glæde, opnaaende Maalet for vor Tro, Sjælens Frelse." Først naar vor svage og begrænsede Aand er bleven styrket med himmelske Kræfter og Evner skal vi blive istand til at modtage og forstaa Himmelens Lyksalighed.


LIBRARY OF CONGRESS
0 021 226 187 7